

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne **JUDr. E.**, bývajúcej v B., proti žalovanému **Ing. M.**, bývajúcemu v O., **o zaplatenie 19 916,35 € (600 000 Sk) s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Topoľčany pod sp. zn. PE – 3 C 67/2003, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Nitre zo 17. apríla 2008, sp. zn. 7 Co 143/2007, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žalovanému náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Topoľčany rozsudkom z 15. mája 2007, č.k. PE – 3 C 67/2003-245 zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala zaplatenia sumy 600 000 Sk s príslušenstvom titulom pôžičky poskytnutej žalovanému jej už zosnulým manželom, po ktorom je jedinou dedičkou. Žalobkyňu zaviazal nahradiť žalovanému trovy konania; k náhrade trov konania štátu ju nezaviazal, nakoľko spĺňala predpoklady pre oslobodenie od súdnych poplatkov. Rozhodnutie vo veci samej odôvodnil tým, že žalobkyňa neunesla v konaní dôkazné bremeno, keď nijako nepreukázala existenciu zmluvy o pôžičke. Poukázal na viaceré rozporné a nevierohodné tvrdenia, ktorými svoj nárok odôvodnila. Vyslovil, že uznanie dlhu žalovaným je neplatné, pretože napriek písomnej forme nespĺňa zákonom stanovené náležitosti. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. a § 148 ods. 1 O.s.p.

Krajský súd v Bratislave na odvolanie žalobkyne rozsudkom zo 17. apríla 2008, sp. zn. 7 Co 143/2007 napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdil a žalobkyňu zaviazal nahradiť žalovanému trovy odvolacieho konania. Stotožnil sa so

skutkovým i právnym posúdením veci súdom prvého stupňa. Osobitne odôvodnil nevyhovenie návrhu žalobkyne na výsluch jej bývalého právneho zástupcu ako svedka v odvolacom konaní; tohto svedka nepovažoval vzhľadom na jeho profesionálny vzťah k žalobkyni za vierohodného, navyše žalobkyňa mala možnosť vykonanie uvedeného dôkazu navrhnúť ešte v konaní pred súdom prvého stupňa, nakoľko bola súdom prvého stupňa viackrát poučená v zmysle § 120 ods. 4 O.s.p. Rozhodnutie o trovách konania odôvodnil poukazom na § 142 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p.

Proti rozsudku odvolacieho súdu podala žalobkyňa dovolanie, ktoré odôvodnila nesprávnym právnym posúdením veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) odvolacím súdom. Zdôraznila existenciu zmluvy o pôžičke medzi jej manželom a žalovaným, ktorej preukázanie súdy síce požadovali, ale „dôkazy mala žalobkyňa počas konania marené s vedomím štátneho orgánu.“ Uviedla, že žalovaný od roku 2000 plnil dlh manželovi žalobkyne a ešte za jeho života sa zaviazal plniť zostatok dlhu žalobkyni, čo by bez právneho dôvodu neurobil, ani by svoj dlh písomne neuznal. Z týchto dôvodov žiadala napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Žalovaný sa k dovolaniu nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods.1 O.s.p.) skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno týmto opravným prostriedkom napadnúť (§ 236 a nasl. O.s.p.).

Dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. Podľa § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej, proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci, a proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu.

Žalobkyňa dovolaním napadla rozsudok odvolacieho súdu, ktorý nevykazuje znaky žiadneho z uvedených rozsudkov. Nejde o zmeňujúci rozsudok v zmysle § 238 ods. 1 O.s.p. Dovolací súd v tejto veci ešte nerozhodoval, teda ani nemohol vysloviť svoj právny názor, od ktorého by sa odvolací súd odchýlil (§ 238 ods. 2 O.s.p.). Dovolanie smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku, vo výroku ktorého odvolací súd prípustnosť dovolania nevyšetroval (§ 238 ods. 3 O.s.p.). Z tohto dôvodu je zrejmé, že dovolanie nie je v zmysle § 238 O.s.p. procesne prípustné.

Vzhľadom k zákonnej povinnosti (§ 242 ods. 1 O.s.p.) prihliadnuť na existenciu procesných väd konania, ktoré zakladajú tzv. zmätočnosť rozhodnutia, skúmal dovolací súd prípustnosť dovolania aj podľa § 237 O.s.p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Z obsahu dovolania vyplýva, že dovolateľka v danej veci namieta procesnú vadu v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., ktorej existenciu vidí v „marení“ dôkazov. O procesnú vadu v zmysle tohto ustanovenia, spočívajúcu v odňatí možnosti konať pred súdom, ide len vtedy, ak súd v priebehu konania neumožnil účastníkovi vykonať práva priznané mu Občianskym súdnym poriadkom, a to najmä právo predniesť (doplniť) svoje návrhy, vyjadriť sa k rozhodným skutočnostiam, k návrhom na dôkazy a k vykonaným dôkazom, právo označiť navrhované dôkazné prostriedky, právo so súhlasom predsedu senátu dávať v rámci výsluchu otázky účastníkom (svedkom) a právo zhrnúť na záver pojednávania svoje návrhy, vyjadriť sa k dokazovaniu i právnej stránke veci (§ 101 ods. 1, § 117 ods. 1, § 118 ods. 1 a 4, § 123, § 126 ods. 3, § 131, § 211, § 215 O.s.p.). Zo spisu nevyplýva, že by dovolateľke bolo niektoré z týchto práv odňaté.

I keď dovolateľka nešpecifikovala, v čom malo „marenie“ dôkazov spočívať, podľa obsahu spisu ide o postup odvolacieho súdu, ktorým nevyhovelo jej návrhu na výsluch v tom

čase už bývalého právneho zástupcu žalobkyne ako svedka. Takýto postup však nie je v rozpore s vyššie uvedenými ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku. Rozhodovanie o tom, ktoré z navrhovaných dôkazov budú vykonané, totiž patrí výlučne súdu, a nie účastníkovi konania (§ 120 ods. 1 O.s.p.). Ak súd niektorý dôkaz nevykoná, môže to viesť nanajvýš k jeho nesprávnym skutkovým záverom a teda v konečnom dôsledku aj k vecne nesprávnemu rozhodnutiu, nie však k odňatiu možnosti konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. Pokiaľ ide o prípadné vady dokazovania pred súdom prvého stupňa, dovolací súd žiadne nezistil; v tejto súvislosti poukazuje na správne konštatovanie odvolacieho súdu, podľa ktorého mala žalobkyňa možnosť navrhnúť všetky dôkazy pred súdom prvého stupňa, o čom bola podľa obsahu zápisníc o pojednávaní viackrát poučená. Ak napriek poučeniu tenktorý dôkaz pred súdom prvého stupňa nenavrhla, odvolací súd jej neprihliadnutím naň v odvolacom konaní neodňal právo konať pred súdom.

Existencia dovolateľkou namietanej vady konania podľa § 237 písm. f/ O.s.p. sa v dovolacom konaní nepreukázala. Prípustnosť dovolania nemožno preto vyvodiť ani z tohto ustanovenia.

Pokiaľ dovolateľka namieta, že rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 1 písm. c/ O.s.p.), dovolací súd zdôrazňuje, že nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dovolacím dôvodom, samo osebe však prípustnosť dovolania nezakladá. Pokiaľ nie sú splnené procesné podmienky prípustnosti dovolania, nemožno napadnuté rozhodnutie podrobiť vecnému preskúmvaniu.

Vzhľadom k uvedenému dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že dovolanie je v prejednávanej veci procesne neprípustné, preto ho v zmysle § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. odmietol. Riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, otázkou vecnej správnosti napadnutého rozsudku odvolacieho súdu sa nezaoberal.

V dovolacom konaní úspešnému žalovanému vzniklo právo na náhradu trov konania voči žalobkyne, ktorá úspech nemala (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd mu však náhradu trov dovolacieho konania nepriznal, lebo nepodal návrh na ich priznanie (§ 151 ods. 1 O.s.p.).

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 22. apríla 2009

JUDr. Daniela S u č a n s k á, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Klaudia Vrauková